No. 950 Zaterdag 15 Maart 1902. 19de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA No. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 14 Maart.

CRIMINEELE KRANKZINNIGEN.

Het eigenlijke Justitie-debat in de Eerste Kamer laten wij liever rusten.

Wat Z. Exc. de minister van Justitie daar in zake de doodstraf geantwoord heeft op de opwerpingen van een tweetal anti-rev. leden, heeft ons evenmin overtuigd als zijn betoog in de Tweede Kamer. Maar in de gegeven omstandigheden, nu alle vooruitzicht op herstel der doodstraf voorloopig verkeken is, heeft discussie over die kwestie niet veel meer dan theoretische waarde. Het komt eenvoudig neer op een academisch betoog, waar men niet mee opschiet. Eén opmerking zij ons intusschen veroorloofd.

Minister Loeff heeft aangegeven, wanneer hij het oogenblik gekomen zou achten, om tot wederinvoering der doodstraf het initiatief te nemen.

Dan nl. wanneer, naar zijn overtuiging, met het bestaande strafstelsel de rechtsorde niet voldoende zou kunnen gehandhaafd worden en zulks met wederinvoering der doodstraf wel het geval zou zijn.

Hoeveel moorden moeten er wel gepleegd worden, voordat minister Loeff de overtuiging bekomt, dat met het tegenwoordige strafstelsel de rechtsorde niet voldoende is te handhaven?

En, hoe zal mr. Loeff vóór de invoering de overtuiging kunnen krijgen, dat herstel der doodstraf wèl voldoende handhaving der rechtsorde zou verzekeren?

Zou hier ook niet eerder van vermoeden, dan van overtuiging moeten worden gesproken?

Verder: minister Loeff meende in het veronderstelde geval op den steun te mogen rekenen van alle leden der Kamer, niet-principieele tegenstanders der doodstraf.

Dus: wanneer mr. Loeff overtuigd was van de opportuniteit der wederinvoering van doodstraf, dan zouden alle leden daarom ook die overtuiging moeten deelen.

Maar is minister Loeff's overtuiging niet iets zuiver subjectiefs, en zou het niet een wonder van toevalligheid zijn, dat op het hetzelfde moment alle leden — minus de principieele tegenstanders — met hem overtuigd waren, dat het bestaande strafstelsel niet, de doodstraf wèl de rechtsorde voldoende zou handhaven?

Doch laten wij deze kwestie verder rusten en komen wij tot een punt, dat, ofschoon bij de begrooting van Binnenlandsche Zaken behandeld, toch ook op het rechtswezen betrekking heeft.

Het betreft de gemakkelijkheid, waarmee tegenwoordig en in steeds toenemende mate door rechterlijke colleges wordt aangenomen, dat misdadigers in hun geestvermogens gekrenkt zijn.

Deze personen komen dan niet in de gevangenis, maar in het gesticht te Medemblik terecht, indien ze althans niet, als ontoerekenbaar, van rechtsvervolging worden ontslagen.

En nu is het zoo merkwaardig, dat niet door katholieke of antirevolutionnaire, maar door onverdacht liberale leden over de menigte z. g. "crimineele krankzinnigen" is geklaagd.

Niemand minder dan de heer Vening Meinesz., oud-burgemeester van Amsterdam, wees er op, hoe spoedig men er tegenwoordig toe overgaat, aan te nemen, dat iemand in zijn geestvermogens is gekrenkt, en hoe licht twijfel wordt geopperd, of de beklaagde wel voldoende normaal is.

De oud-burgemeester der hoofdstad noemde deze hebbelijkheid gevaarlijk. Het is mij bekend — verhaalde hij — dat iemand, tegen wien proces-verbaal was opgemaakt, zei: „Ja, gij denkt mij nu te pakken te hebben, maar binnenkort ben ik krankzinnig."

Men ziet hieruit, dat heeren schurken niet alleen profiteeren van de ziekelijke manie bij een deel onzer rechters, om in de minst deernis-waardige individuen abnormale, erfelijk belaste personen, zielszieken te zien, maar er zelfs groot op gaan en er een vrijbrief voor hun brutale houding aan ontleenen.

Een niet minder gezaghebbend man dan de heer Vening Meinesz, mr. Kist, die tevens procureur-generaal is, beaamde, dat men tegenwoordig vaak gemakkelijker dan wenschelijk is er toe overgaat, misdadigers als ontoerekenbaar of krankzinnig te beschouwen en te behandelen.

Het gevolg is, dat de heeren, die naar het gesticht te Medemblik worden getransporteerd, als ze de kans schoon zien er van door gaan, soms zelfs naar het buitenland, en niet één keer, maar tot twee, drie keeren toe, zoodat de ministers van Buitenlandsche Zaken en van Justitie zich tegenover de buitenlandsche mogendheid verlegen voelen, telkens van dezelfde personen de uitlevering te vragen.

Wie van Medemblik uit een uitstapje naar Duitschland of België maakt zonder dat men hem onderweg oppakt, is waarachtig nog zoo gek niet.

Minister Kuyper, die maatregelen toezegde om het herhaalde ontvluchten uit Medemblik zooveel mogelijk te voorkomen, was er niet gerust op, dat hij daarin zou slagen.

Ik moet hier te meer nadruk op leggen — zei hij — omdat uit de statistiek blijkt, dat de lieve heeren, die ons daar worden toegezonden, ieder jaar in aantal toenemen. De gewoonte daarvan bij de experts neemt toe. Wanneer het bleef zooals het op het oogenblik is, zou de zaak minder ernstig zijn, maar wij weten genoeg, hoe de school van Lombroso en andere criminalisten die ideeën bevorderen, en hoe het onlangs gehouden congres onder inspiratie van mijnheer Ferri daaraan nieuwe bezieling gegeven heeft, zoodat metterdaad te vreezen is, dat de verklaringen omtrent mentale aberratiën onder de experts toenemen, zoodat dus met recht te vreezen is, dat het aantal heeren, dat wij te Medemblik zullen te herbergen hebben, allengs onrustbarende proportiën zal aannemen.

Volkomen juist. En past men de theorie van de criminalisten der nieuwe school consequent toe, dan hoort er eigenlijk niemand meer in de gevangenis thuis, dan moeten de gevangenissen herschapen worden in inrichtingen voor zielszieken.

Als een moordenaar eigenlijk geen misdadiger, maar een zielszieke, dus ontoerekenbaar is, dan mag hij natuurlijk niet ter dood gebracht worden, doch dan mag hem ook geen andere straf worden opgelegd; dan moet hij door liefdevolle zorgen omringd, met de uiterste oplettendheid worden verpleegd.

Het is goed, dat minister Kuyper tegen de nieuwere criminalistische ideeën protest heeft aangeteekend; goed ook, dat liberale rechtsgeleerden als mr. Vening Meinesz en mr.

Feuilleton.

Het Hemelrijk lijdt geweld.

I.

Dokter Mahle had zijn dagwerk volbracht; hij zette zijn hoed op, om zich van zijn vrijgezellenwoning naar het koffiehuis te begeven, gelijk hij elken avond placht te doen, om daar zijn avondmaal te gebruiken en bij de goede vrienden te blijven zitten, totdat het tijd was, om te gaan slapen. Hij kon zich een, zelfs twee fleschen goeden wijn permitteeren, want hij had vrouw noch kinderen, was vermogend en verheugde zich in eene drukke praktijk, welke goed betaald werd. Eene huishoudster, die reeds in zijn ouderlijk huis had gediend, zorgde dat alles in zijne woning prompt in orde was; hij werd door iedereen geacht en bemind, kende geen zorgen en kon zeggen, dat hij „gelukkig" was.

Juist toen hij de kamer wilde verlaten, hoorde hij in de gang praten en later kwam zijne oude huishoudster binnen.

„Wat is er?" vroeg hij barsch; hij zou het trouwens niet aangenaam gevonden hebben, nog dezen avond gestoord te worden.

De huishoudster keek hem smeekend aan en zei alsdan: „Als u eenige minuten tijd over heeft, zou ik u alles kunnen zeggen; het is hier om een heel goed, schoon en edel werk te doen, dokter, en het zou u zeer gemakkelijk vallen, daaraan te helpen......"

„Nu, wat is het dan?" vroeg hij, terwijl hij den hoed weder afnam.

„Och, daar is die arme vrouw Lauber de voddenraapster, wier zoon in het hospitaal ligt; hij moet binnenkort geopereerd worden en nu is zij zoo bang, want als zij hem kwam te verliezen, dan stond het oude vrouwtje heel alleen op de wereld. Nu heeft zij aan de Moedergods beloofd, naar Steinbach in den Allgäu een bedevaart te gaan houden, en heeft gespaard, om er te komen; maar nu heeft zij hare spaarpenningen voor iets anders noodig gehad, en bezit nu niets. En toch is het vandaag over acht dagen de Vrijdag der Zeven Weeën, en daarop stelt zij zulk een groot vertrouwen.........Dokter, zou u het arme vrouwtje niet het pleizier willen doen?" aldus eindigde de huishoudster en hief smeekend heur handen omhoog; „het komt immers ook u ten goede, en u kunt de verdiensten er van wel gebruiken."

Dokter Mahle lachte. „Natuurlijk! Ik ben immers in je oog een totaal ongeloovige, een verstokt zondaar, die niet eens de vasten onderhoudt en zelfs op Vrijdag vleesch eet, nota bene eerst des avonds, als het, gelijk men weet, niet meer verboden is, zooals de oude stamgasten in „de Haan" zeggen!...... Nu, mijnentwegen, geef aan die vrouw, wat je noodig oordeelt; ik gun haar overigens bij dit mooie weer ook wel eens een uitstapje."

Na dit gezegd te hebben begaf de dokter zich naar zijne societeit; het duizendvoud „God loone 't u" van 't arme vrouwtje hoorde hij ternauwernood in het voorbijgaan.

In „de Haan" zat hij reeds een half uur later met innig behagen te smullen aan eene dubbele portie met het noodige daarbij. Die dubbele portie was niets anders dan hetgeen elken Vrijdag hier gegeten werd: versche, overheerlijk lekkere leverworst.

Zonder eenigerlei gemoedsbezwaar, of beter gezegd, zonder daarop acht te slaan, liet dokter Mahle alles tot aan het laatste kruimeltje zich smaken.

„Zoo, dat was een heele karwei," meende hij dan, met welbehagen zijn mond afvegend, „het fundament is gelegd, nu kan er wat opgegoten worden, smakelijk eten!"

„En wel moge het u bekomen!" klonk de echo van een half dozijn stemmen terug.

Een teug, welke het vol ingeschonken wijnglas tot op den bodem ledigde en vervolgens een versche sigaar van een fijne aroma vormden den overgang van het zoo juist ten einde gebrachte naar hetgeen zou komen.

Het gesprek was heden avond bijzonder opgewekt. De couranten hadden uit Spanje het bericht gebracht, dat de Jesuïetenpater zoo en zoo, die de vasten-predikaties voor het koninklijk hof in Madrid had te houden, eensklaps in ongenade gevallen en uit zijn ambt ontslagen was. Verscheidene dames en heeren der hoogste en allerhoogste kringen hadden zich door zijne predikaties persoonlijk beleedigd gevoeld; hij had sommige misbruiken en verkeerde gewoonten met den juisten naam genoemd en in naam der Kerk en van het geweten beslist de afschaffing er van verlangd; eenige prinsessen en heeren waren doorover zeer verontwaardigd geweest en hadden geweigerd weder dezen prediker te hooren; hij was uitgenoodigd zijn gezegden te herroepen, maar hij had gewezen op het gebod van God, op zijn geweten, zijnen plicht en verklaard, dat wanneer hij slechts te kiezen had tusschen de ongenade van het koninklijk hof en een verkeerd, zondig dulden van hetgeen verboden was, hij geen oogenblik in twijfel zou staan: hij herriep geen enkel woord. Er was hem terstond aangezegd, dat hij Madrid verlaten en zich begeven moest naar een ander klooster zijner orde. Dat was het nieuwste cou-

Kist mede van oordeel zijn, dat de ontoerekenbaarheid vaak veel te lichtvaardig wordt uitgesproken.

Of dit zal helpen?

Prof. Dr. Adolf Mayer.

Als een bewijs hoe hoog de *landbouwkunde* in ons Vaderland wordt geschat en van hoeveel nut haar toepassing is, nemen wij het volgende uit "Het Zondagsblad van De Tijd" over:

Aan de breede stadsgracht van Wageningen, op het uitgestrekt terrein, het van ouds bekende Duivendaal, verheffen zich de vele fraaie gebouwen onzer vermaarde Rijkslandbouwschool. Een der hoogleeraren daarvan, prof. Mayer, herdacht dezer dagen zijn 25-jarige werkzaamheid aan die inrichting.

Prof. Dr. Adolf Mayer is Duitscher van geboorte. Den 9n Aug. 1843 kwam hij ter wereld te Karlsruhe, waar zijn vader rector aan het gymnasium was. Tot zijn lateren werkkring bereidde hij zich voor door na zijn promotie eenige jaren als assistent aan het proefstation zijner geboortestad werkzaam te zijn, gevolgd door een achtjarigen arbeid als privaat-docent in de landbouwscheikunde aan de Heidelberger universiteit, waaraan hij alsdan tot buitengewoon hoogleeraar werd benoemd.

Daar hij vooral door zijn beroemd leerboek over de landbouw-scheikunde verre over de grenzen van zijn Land was bekend geworden, richtte men zich, toen, op initiatief van prof. Salverda en van prof. Gunning, in 1876 te Wageningen de Rijkslandbouwschool werd opgericht, tot den heer Mayer, om hier als leeraar op te treden en tevens het proefstation, dat men mede wilde oprichten, te stichten en te leiden.

Den 1n. Februari 1877 werd onder het ministerie Heemskerk het proefstation geopend, aanvankelijk alleen voor zaden-onderzoek, maar reeds 1o. Juli daaraanvolgend werd de gelegenheid tot onderzoek van voedermiddelen en van meststoffen opengesteld. Door de groote uitbreiding der werkzaamheden, ten gevolge van de door den landbouwenden stand getoonde bijzondere ingenomenheid, werden in 1888 onder het ministerie-Havelaar nog drie proefstations opgericht, te Hoorn, te Breda (later naar Goes verplaatst) en te Groningen, terwijl in 1896 een 5e te Maastricht werd gevestigd. De organisatie van al die nuttige instellingen — waarin eenheid heerscht — is geheel en al het werk van prof. Mayer, die, ondanks alle groote moeilijkheden en teleurstellingen, aanvankelijk ondervonden, zich niet liet ontmoedigen, en onvermoeid voortging, en nóg voortgaat, met zijn onderzoekingen, adviezen en publicaties.

Terecht zijn derhalve 1o Februari, op den jubeldag van prof. Mayer, 's mans uitstekende diensten, aan den nederlandschen landbouw en aan dien van onze koloniën bewezen, door zijn vele vrienden en vereerders op eene hem waardige wijze gehuldigd. Erkende en beloonde in 1898 H. M. de Koningin die verdiensten door prof. Mayer te begiftigen met het ridderkruis van den Ned. Leeuw, nu was de beurt aan het nederlansche volk, met name aan den landbouwenden stand, om te tooneu, hoe hoog deze waardeerde, wat in den loop van een vierde eeuw door den jubilaris voor den landbouw werd gedaan. Een jaar geleden reeds vereenigden zich een twintigtal personen, den geheelen landbouw in zijn vollen omvang vertegenwoordigend, tot een commissie, en werd besloten aan onzen beroemden landgenoot Pier Pander, te Rome verblijvend, op te dragen de vervaardiging van prof. Mayer's marmer beeltenis in medaillon-vorm. Deze werd hem op zijn feestdag als geschenk vereerd. Het medaillon is gevat in een bruinen steen van zweedsch graniet, dat in gulden letteren tot opschrift draagt:

„Aan Adolf Mayer, den uitnemenden landbouw-scheikundige, den organisator van het proefstationwezen in Nederland, door beoefenaren der landbouwpraktijk en -wetenschap, in dankbare hulde aangeboden te Wageningen Februari 1902."

Het geheel zal worden geplaatst in de vestibule van het nieuwe Rijkslandbouwproefstation, dat pas geopend is. De aanbieding geschiedde in het laboratorium van den jubilaris na de opening van het nieuwe gebouw, bij monde van den voorzitter der Commissie, dr. Van der Zande, directeur van het proefstation te Hoorn. Tevens werd den jubilaris een prachtig herinneringsalbum vereerd. Aan den feestdisch, door den hooggevierden jubilaris zijn gasten in het Oranjehotel aangeboden, werd, naar zich laat denken, nog menig woord gesproken en menige wensch geuit, — een wensch ook door den jubilaris zelven uitgedrukt — dat prof. Mayer in den dienst der landbouwwetenschap nog vele jaren werkzaam moge blijven.

De „Maatschappij van Nijverheid" vereerde den jubilaris de groote zilveren medaille van verdienste.

Ook in zijn geboorteland en geboortestad is, natuurlijk, de feestdag van zulk een voortreffelijk man niet onopgemerkt voorbijgegaan.

HET ATEISME GETROEFD.

Het is in deze maand een jaar geleden, dat in de constitueerende vergadering van Cuba een feit is voorgevallen, voor ons, die nog gelooven, van groot gewicht en wellicht juist daarom door de telegraphische agentschappen ons destijds niet medegedeeld.

De *Catholic Standard and Times* van Philadelphia vermeldt er het volgende van in een nummer van ouden datum:

Deze vergadering heeft beraadslaagd over de nieuwe constitutie, artikel na artikel. Toen de secretaris geëindigd had met het voorlezen der introductie, verhief zich een zekere Salvatore Cisneros met het voorstel den naam van God weg te schrappen, die er in voorkwam. De vergadering antwoordde hierop met gemor en teekenen van afkeuring, maar Cisneros insisteerde, dat hij geen enkelen godsdienst had en dat, volgens hem, er geen God bestond. Deze Cisneros, den titel voerend van Markies van Santa Lucia, is de laatste president geweest van de Cubaansche republiek en hij was het, die aan Mac Kinley een petitie aanbood, om Monseigneur Ibarretti van den zetel van Havanna te verwijderen en daar ook voor intrigeerde bij het Vaticaan.

Cisneros' woorden wekten nu een storm van verontwaardiging en de afgevaardigde Florento, lid van het hoog Gerechtshof en wel bekend als de patriarch der Cubaansche revolutie stond het eerst op en vroeg het woord. Hij zeide, dat hij gekozen was door een geloovig volk en dat hij nooit zijn mandaat zou aanvaard hebben, ware het volk ongeloovig geweest; dat Cisneros beter dan als president van Cuba als voorzitter van een satanieke vereeniging zou hebben gefigureerd, ook omdat hij tot nu toe beproefd had met allerlei soort van middelen zijn volk van zijn Vader en Herder te berooven en den wettigen bisschop van Havana te verjagen van zijn zetel.

Daarna, zeide hij als vertegenwoordiger van een geloovig volk te willen beproeven, de rechten van zijn God tegen iederen aanval te verdedigen. Op het einde van zijn betoog sprak hij de schoone woorden: „Ik ben aan het einde van mijn leven en heb spoedig de groote reis te aanvaarden, die allen eenmaal, willens of onwillens, te maken hebben. Dit zij mijn laatste getuigenis: het volk van Cuba is en blijft een christelijk, een waar Roomsch-Katholiek volk" en zijn handen boven zijn eerbiedwaardig grijs hoofd ten hemel heffend besloot hij: „Neen, ik en mijn volk willen geen godloochenaars zijn." Deze ongekunstelde met bevende stem uitgesproken woorden wekten een donderend applaus, dat zijn betooverende uitwerking ook overbracht op de afgevaardigden zelven.

Op hem volgde als spreker de heer Sanguilles, rechtsgeleerde van naam, oud-professor der Universiteit en thans directeur van het Instituut van Havana. Hij verdedigde vrijweg, dat een volk zonder geloof een waarlijk ongelukkig volk is en deed een beroep op de afgevaardigden, dat zij den geheiligden naam van God in de inleiding tot de Cubaansche constitutie zouden behouden.

De arme Cisneros werd met 7 tegen 22 stemmen vernederend verslagen.

Zelfs de pers van Havana heeft dit besluit toegejuicht en straft den ongelukkigen Cisneros en andere atheïsten der Vergadering gestrengelijk af, omdat, de facto, de droeve houding dezer zeven dwazen de massa der bevolking van Cuba diep heeft gegriefd.

Inderdaad een treffend schouwspel, wanneer geheel een volk, zich met verontwaardiging schaart aan de zijde van hen, die de verdediging van den godsdienst hunner voorvaderen op zich namen.

---

rantenbericht.

De meeningen over dit geval liepen onder de aanwezigen nog al uiteen.

Een — het was een oude „roode" — was van oordeel, dat die Jezuïet nog eens een „man" was, die het den aristocraten naar behooren had durven zeggen; jammer, dat zulk een karakter in een pij stak, en alleen zoo uitvoer tegen die „kerkelijke beuzelingen"; het ware veel beter geweest, om aan hunne majesteiten en de prinsen op politiek gebied zijne meening te zeggen, dan zou hij werkelijk een „martelaar" kunnen heeten.

Na zulk een waanwijze taal was een ander van gevoelen, dat het heel goed zou wezen, als de hooge adel en de geestelijkheid ieder zijns weegs ging; zulks was voor de volkszaak toch maar het beste.

En een derde zeide: „Overigens, ik moet het bekennen, kan ik den koning van Spanje geen ongelijk geven. Hij betaalt zijn hofprediker vorstelijk; moet hij zich daarvoor nu van den kansel af laten kapittelen? De pastoor moet tot vrede aansporen en de menschen met rust laten. Ik kom niet dikwijls in de preek, maar wanneer ooit iemand mij iets zou zeggen, wat mij niet aanstond, hij kon er zeker van zijn, dat hij mij nimmer terugzag. Men wil gesticht worden, als men naar de kerk gaat, maar niet..........

„*De waarheid hooren!* wou u dat niet zeggen?" onderbrak op dat oogenblik een klankrijke stem den spreker. Driftig keerde deze zich om; maar reeds was de nieuw aangekomen bezoeker gaan zitten. En algemeen begroette men hem als mijnheer X, lid van den raad; middelerwijl fluisterde een der heeren Dokter Mahle in 't oor: „'t Is maar goed, dat de leverworst op is, want die daar zou ons waarachtig er voor op den brandstapel brengen."

Met een innemend lachje zei de aangekomene, een bejaard heer met prachtige, heldere oogen en een vriendelijk, ofschoon vastberaden gelaat: „Ik zou niet gaarne het gesprek storen, wees dan zoo goed en......"

Maar de vorige spreker gaf er een draai aan en maakte zich van de zaak af, door over iets anders te praten; de bejaarde heer merkte wel, dat het gezelschap niet verder over de Spaansche geschiedenis wilde uitweiden. Hij kende zijn volkje: zij verkozen liever te zwijgen, dan ernstige tegenspraak te hooren; zij wilden liever de oogen sluiten, dan te zien en te vernemen. dat zij ongelijk hadden. De waarheid is mooi, zoolang zij iemand behaagt; doch wordt zij ernstig en bitter dan behandelt men haar als vijandin en rustverstoorster. De geboden Gods zijn lief en goed, maar als zij iemand te na komen, een offer, eene zelfverloochening eischen, dan gelooft men er niet meer aan en zij trekken ons voorbij, alsof zij ons niet aangaan, niet voor ons gegeven zijn en wij er niet naar geoordeeld zullen worden; dat is immers de oude, duizendwerf herhaalde toets voor het ware christendom en voor het oppervlakkige schijn-christendom geweest en zal zulks blijven tot aan het einde.

Men sprak aan de stamtafel over allerhande dingen, maar niet meer over religieuze zaken op dezen avond, totdat men eindelijk scheidde.

Toen dokter Mahle den volgenden morgen wilde uitgaan, om zijne zieken te bezoeken, vond hij heel het stadje in vreeselijke opgewondenheid, en twee dringende boodschappen wachtten hem, waardoor hij bij twee dooden geroepen werd.

De één lag in het Kapucijnerkloostertje daar ginds, dat sinds, overoude tijden in het stadje had bestaan, met zijn armoedig, maar zindelijk kerkje en zijne nederige, zwijgende, zich verstervende kloosterlingen in het bruine habijt, die door iedereen geëerd werden. Daar had men pater Joannes levenloos gevonden, ineengezakt voor de treden van het hoogaltaar, waar hij volgens gewoonte des nachts alleen had liggen bidden. Een beroerte had aan zijn leven op deze wereld een einde gemaakt en hem midden uit het gebed weggerukt en overgebracht voor het aanschijn van den Zaligmaker, zijnen rechter, verlosser en meester.

Men had het lijk naar zijne cel gebracht en op bed gelegd en dokter Mahle's taak was het, om de oorzaak van het overlijden te constateeren. De dokter, ofschoon katholiek, had tot nu toe nooit het klooster of de kerk er van betreden. Hij gevoelde als het ware eene geheimzinnige huivering, toen hij in de enge cel trad, waar de doode op zijn krib lag, met de kap over het hoofd geslagen, mager van gelaat, vergeestelijkt, bijna sneeuwwit, vol diepen vrede en heilige kalmte, heel de verheven gestalte overgoten met het waas van eerbied, waardigheid en ernst.

Hij moest eenige onderzoekingen doen, gelijk de wet zulks voorschrijft. Plotseling schrikte hij eenigzins. Hij meende boven aan de schouders, dicht bij den hals, bloedsporen gezien te hebben. Zou er een misdaad gepleegd zijn? De gardiaan glimlachte ernstig en zei, terwijl hij het habijt verder losmaakte: „Dat komt alleen van de discipline, welke pater Joannes gewoon was zich zeer gestreng toe te dienen."

„Discipline?" vroeg de dokter verbaasd, „wat is dat, volgens uwe begrippen?"

„Neem mij niet kwalijk, ik dacht, dat u katholiek was", antwoordde de gardiaan eenigszins verlegen.

„Dat ben ik ook," sprak de dokter niet zonder een zeker zelfbehagen, „maar desniettemin begrijp ik u niet. Of zou soms de overledene zich zelven tot bloedens toe geslagen hebben?"

De gardiaan tastte zwijgend onder den harden stroozak, waarop het hoofd van het lijk rustte, en bracht een berkenroede te voorschijn, welke hier en daar nog sporen van bloed vertoonde. „Dat is de discipline," sprak hij ernstig, „voor het zondige, genotzuchtige, bedorven vleesch." Maar met de roede was er nog iets anders voor den dag gekomen, hetwelk nu rinkelend op den vloer viel. Snel raapte de gardiaan het op. Het was een soort van gordel; scherpe haakjes glinsterden uit elken schakel van den ketting; en ook daaraan kleefden hier en daar ter nauwernood opgedroogde sporen van bloed.

„Wat moet dat beteekenen?" vroeg de dokter huiverend.

„Dat is de boetegordel van den overledene", klonk het antwoord op doffen, hoogst ernstigen toon gegeven en de dokter durfde niet verder te

Nieuwsberichten.

Curaçao.

In memoriam.

Den 13n. Februari is te Dongen overleden de Weleerw. Pater H. VAN DEN HEYLIGENBERG, oud-missionaris van Curaçao, na voorzien te zijn van de H. Sacramenten. Niemand had Pater VAN DEN HEYLIGENBERG, toen hij in April 1891 naar Holland vertrok, nog 10 jaar levens toegezegd, daar het asthma hem dikwerf groote benauwdheid veroorzaakte. Op zijn verzoek werd de oud-missionaris bij zijn aankomst in Holland te Tiel geplaatst, alwaar hij den 3den Februari 1831 uit welgestelde, protestantsche ouders geboren was. Op jeugdigen leeftijd bekeerde zich HENRI COENRAAD CONSTANTIJN VAN DEN HEYLIGENBERG tot het Katholieke geloof, werd zelfs religieus en trad in de orde der Predikheeren, waar hij den 29sten September 1861 door de plechtige beloften zich voor eeuwig aan God verbond. Op 5 Aug. 1866 werd hij te Utrecht priester gewijd en na eenigen tijd werkzaam geweest te zijn te Nijmegen, vertrok ZEerw. in het jaar 1871 naar Curaçao, alwaar hij op den 28n. September aankwam.

Spoedig werd ZEerw. te Wesptunt geplaatst en 12 October reeds Pastoor benoemd van deze parochie. Achtereenvolgens werd Pater VAN DEN HEYLIGENBERG nu pastoor van S. Willebrordus in 1873, van Barber (1876), van Santa Maria (1885) en was wederom werkzaam op Pietermaai in 1887, vanwaar ZEerw. in April 1891 naar Holland vertrok. Na eenige jaren in Tiel te hebben doorgebracht, verzocht ZEerw. in het klooster te Huisen zijn intrek te mogen nemen, om zich daar rustiger voor te bereiden tot den dood. Toen echter de benauwdheden van het asthma toenamen, en de groote afstanden in zulk een ruim gebouw hem op zijn leeftijd en bij zijn kwaal te moeilijk werden, zocht hij meer gemak en rust in het verplegingsgesticht te Dongen, waar de liefderijke zorgen der Eerw. Fraters zijn ziekte zullen verlicht hebben.

Hij ruste in vrede, na een veelbewogen leven van 71 jaren!

Kerkelijke berichten.

De Zeereerw. pater V. GEERTS, O. P., missionaris op Trinidad, geboren te Oudenbosch is door den pater generaal zijner orde naar Italië geroepen om te Pompei een klooster te stichten. Z.Ew. is reeds vertrokken.

Zijn broeder, de Eerw. heer ANT. GEERTS, broeder-missionaris bij de Fransche Lazaristen, zal in het laatst van dit jaar naar China vertrekken.

Marine.

Hr. Ms. schoener *Suriname* is 15 Feb. van Vlissingen vertrokken ter aanvaarding van de reis naar West-Indië en 16 d. a. v. Dungeness gepasseerd.

* *

De kapitein ter zee ELLIS, commandant van Hr. Ms. *Utrecht*, zal wegens zijne a. s. bevordering tot vlagofficier (schout-bij-nacht) vervangen worden door den kapitein ter zee Brutel de la Rivière.

* *

Hr. Ms. pantserschip *Utrecht* is bestemd om binnenkort naar Oost-Indië te vertrekken en zal op die reis Algiers aandoen.

De verwisseling van eenige officieren en manschappen, die de reis naar Oost-Indië niet mede zullen maken, zal plaats hebben te Algiers door Hr. Ms. pantserschip *Evertsen*, thans liggende te Willemsoord.

„De Curacaosche Maatschappij tot bevordering van landbouw, veeteelt, zoutwinning en visscherij" is Maandag opgericht. De vergadering om 10 uur geopend, was weer goed bezet, eenige nieuwe leden traden toe. De heer CHAPMAN las het ontwerp der statuten voor, waarover werd gestemd. Alle artikelen zijn aangenomen, zooals ze ontworpen waren, alleen is er een wijziging gekomen in het betalen der contributiegelden. Over de verkiezing en den duur van het bestuur werd nog al discussie gevoerd, maar ten slotte is het artikel toch onveranderd aangenomen.

Hierna nam de HEG. heer Gouverneur het woord. Onze landvoogd had meer dan voldoende redenen om de vergadering niet bij te wonen, en daarom was zijn tegenwoordigheid een uitstekend bewijs van belangstelling. ZHEG. wees er op hoe verkeerd het was, bij voorspoed alle zorg te verliezen en bij tegenslag allen moed; men toont geen geduld meer om iets af te wachten en wil reeds dadelijk winst en voordeel hebben van iets wat men nauwelijks heeft begonnen. Niet alleen op Curaçao maar overal is er tijd noodig om iets te laten ontwikkelen, opdat het voordeel afwerpe, men moet ook rekening houden met het nageslacht en de toekomst. Verder gaf ZHEG. eenige practische, nuttige wenken om ander gras te planten dan paragras, wat gedroogd niet gegeten wordt door het vee, opdat ook in den drogen tijd er gemakkelijk een voedzaam veevoeder kan worden verstrekt.

Ten slotte den heer CHAPMAN, tijdelijk voorzitter, gelukwenschend met het reeds behaalde succès, overhandigde de gouverneur hem een presidentshamer van hard hout met zilver beslag als een huldeblijk aan den nieuw te kiezen voorzitter en bewijs van belangstelling in de vereeniging. Het daverend handgeklap vertolkte de algemeene instemming der aanwezigen. Hierna verliet Z. H. E. G. de vergadering.

Men ging nu over tot het kiezen van de bestuursleden. Reeds bij de eerste stemming werd de Weled. Heer CHARLES A. JONES als voorzitter gekozen en als leden van 't bestuur H. STATIUS MULLER, J. H. J. HAMELBERG, J. L. TH. HELDEWIER VIGNON en H. H. R. CHAPMAN, welke keuze door genoemde personen welwillend werd goedgevonden. De Heer H. H. R. CHAPMAN is benoemd tot ondervoorzitter, J. H. J. HAMELBERG tot secretaris, en J. L. TH. HELDEWIER VIGNON tot penningmeester.

De nieuwbenoemde voorzitter stelde voor, den heer Gouverneur tot eerelid te benoemen, hetgeen met acclamatie werd aangenomen, tevens werd een commissie benoemd om ZHEG. hiervan in kennis te stellen.

Hierna stelde Mr. TH. I. A. NUIJENS voor, dat namens de vereeniging aan de heeren van het comité welverdienden dank zou worden gebracht; ook dit werd zonder stemming aangenomen met algemeene goedkeuring.

De nieuwe president sloot nu met een kleine rede de vergadering en verklaarde, dat zijn devies steeds zou wezen: „Weinig woorden, veel daden." Wij wenschen bestuur en vereeniging veel succes.

Nog geen dokter.

Verleden maand moest een voornaam ingezetene van St. Eustatius, tevens ambtenaar, omdat zijn ziekte ernstiger werd, zich met een open boot naar St. Kitts begeven om een geneesheer te raadplegen.

Men zou haast gaan gelooven, dat het onmogelijk is op St. Eustatius een dokter te krijgen. Arme zieken!

Sneeuw op Curacao.

Nog nooit zoo iets gezien, nog minder aangeraakt, en bekeken, en daarom nu met elkander raad gehouden, wat dat toch wel wezen zou. De klompjes sneeuw werd gewend en gekeerd, van de eene in de andere hand genomen en eindelijk als iets gevaarlijks in 't water gegooid.

De *Prins Maurits* zou in New-York kolen laden, doch de sneeuwstorm belette dit; den volgenden dag werden de kolen ingenomen en ook een gedeelte der sneeuw. Het ruim schijnt goed af te sluiten, althans bij de ontlading op Curaçao lag er nog sneeuw tusschen de kolen.

Officieele berichten.

Bij Koninklijk Besluit, dd. 10 Februari 1902, is de Heer C. RENOZ erkend en toegelaten als Consul-Generaal van België voor de Nederlansche Antillen (Kolonie Curaçao).

* *

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 7 Maart 1902, is:

1°. Aan den Heer I. DEBROT, op zijn verzoek, eervol ontslag verleend als Wijkmeester van Scharlo, onder dankbetuiging voor de diensten door hem in die betrekking bewezen.

2°. De Heer M. S. LANSBERG, Wijkmeester van de 4e. Wijk, Pietermaai, tijdelijk belast met de waarneming der functie van Wijkmeester van Scharlo.

* *

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 7 Maart 1902, is aan den Heer A. VAN DER HOEVEN, predikant bij de Vereenigde Protestantsche Gemeente alhier, tot herstel van gezondheid, met ingang van den dag van zijn vertrek uit de kolonie, één jaar verlof naar Nederland verleend.

* *

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 11 Maart 1902, is, met ingang van 1°. April a. s.:

1°. Den Heer P. SUERMONDT, R. C. geestelijke van den 2n. rang alhier, thans met verlof in Nederland, op zijn verzoek, eervol ontslag uit 's lands dienst verleend;

2°. De Heer JOANNES DELGEUR, benoemd tot R. C. geestelijke van den 2n. rang.

* *

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 13 Maart 1902, No. 190, is aan den Heer H. K. A. MICHELSEN, leeraar bij het openbaar onderwijs alhier, tot herstel van gezondheid, met ingang van den dag van zijn vertrek uit de kolonie, één jaar verlof naar Nederland verleend.

Posterij.

Aan De Kooimans Handel in Brandstoffen, Gustavo de Pool, Malteda Merea, Willian Melder, N. Pietersz, Clemencia Penso, Cayetano Peñaranda, Mercedes de Pocaterra.

Aangeteekende stukken: De Courant, De Weleker, S. D. Jesurum, (2), M. J. Marchena (2), Rdo. P. Pastor de Valencia Misionero Capuchino.

Niet voor verzending vatbaar een drukwerk geadresseerd aan: Teolindo Jara, Coro.

Rijtuigen.

De Commissie, der verorderingen op de heffing van eene belasting op het houden van Rijtuigen zal hare *eerste* zitting op aanstaanden *Woensdag*, den 19n. *Maart*, des voormiddags van 10 tot 11 uur, ten Raadhuize alhier ten einde de bezwaren van betrokkenen tegen den aanslag in de voormelde belasting te onderzoeken en daarop te beslissen.

Aruba.

Men schrijft ons van Aruba:

Er gebeuren hier in den laatsten tijd veel ongelukken, maar goddank, brengen de meesten wien het treft, er het leven bij af. Te Miralamar is een jongen man van 19 jaar vlak voor een wagen gevallen, juist toen deze de hoogte afreed. Zijn lichaam stuitte de vaart van het voertuig, doch niet zonder flink letsel te bekomen.

Zondagmorgen, omstreeks 7 uur, is de boot van het loodswezen te Ceroe Colorado op de rotsen stuk gevaren. De boot werd stuksgewijze uit elkander geslagen. De loods zelf was bijna in het water omgekomen, en werd slechts met veel moeite eruit gered. Het woei zoo hevig, dat men aan een orkaan dacht. Den nacht daaropvolgend raakte de boot, die voor de kustbewaking dienst doet, vast op het rif. Met veel moeite slaagde de bemanning er eindelijk in 't land te bereiken. De duisternis bemoeilijkte dien arbeid zeer. Wanneer het een noodweer gelijk den vorigen dag, Zon-

---

vragen. Onwillekeurig week hij een schrede achterwaarts, vouwde zijne handen en mompelde: „Zoo is het zeker goed te sterven. — Was de overledene reeds lang hier?" vroeg hij vervolgens doelnemend, toen hij met het noodzakelijke onderzoek gedaan had.

„Hij kwam hier, drie jaar geleden, ziekelijk aan," antwoordde de ander, „na in de missies zijn reusachtige krachten te hebben uitgeput; hier kon hij meer zijn gemak nemen, hoorde van tijd tot tijd biecht en schreef daarbij aan een boekje — en zie — gisterenavond heeft hij de laatste woorden er aan geschreven; het is persklaar.

De gardiaan nam van den ruwen houten lessenaar, welke tegenover de krib van den overledene tegen den muur stond, een bundel papieren: het was 't manuscript, het laatste legaat van den afgestorvene. Regel aan regel was even keurig, klaar en duidelijk geschreven. Op den omslag van het geheel stond de titel met vaste, flinke trekken, in groote letters vermeld; hij luidde: „*Het hemelrijk lijdt geweld, en alleen zij, die geweld gebruiken, nemen het in.*"

dag, geweest ware, zouden allen gewis zijn omgekomen. Men zegt, dat de nachtelijke duisternis ook oorzaak was van het laatste ongeluk, en door den hevigen wind ging de boot van den loods verloren.

Er wordt hier een molen verwacht voor de goudmijn. De prijs wordt geschat op 180.000 gld. Hij is bestemd voor Balasi, waar men bezig is met het bouwen van een werkplaats, die door een kanaal met de zee in verbinding wordt gebracht. Tevens wordt daar een steenweg aangelegd vanaf Miralamar, een der voornaamste mijnen. Men berekent, dat deze gezamenlijke werken aan de maatschappij de som van 500.000 gld. zullen kosten. De vorige week heeft deze maatschappij wederom een bedrag van 7000 gld. in goud naar Engeland gezonden. Tot nu toe zijn de verzonden bedragen in goud zeer gering in verhouding der kosten, die reeds gemaakt zijn, doch men zegt: „Later zal men iedere maand duizenden sturen." Dit is te hopen, want gelijk het nu is, zal het niet lang kunnen duren.

Nederland.

Interim kolonien.

„Bij Koninklijk besluit is de minister van oorlog, de gepensionneerde luitenantgeneraal J. W. Bergansius, adjudant in buitengewonen dienst van H. M. de Koningin, tijdelijk belast met de waarneming van het beheer van het Departement van koloniën, ter vervanging van den minister jhr. mr. T. A. J. van Asch van Wijck, die door ziekte in de waarneming van zijne betrekking wordt verhinderd," aldus meldt de „Staatsct."

Het „Hbl." verneemt dienaangaande het volgende:

Met den minister van koloniën staat het zóo:

De minister moest, gelijk onlangs gemeld is, rust nemen, maar mocht daarbij voorloopig toch nog kennis nemen van stukken. Die gedeeltelijke rust nu is onvoldoende geacht door den geneesheer. De minister moet dus eenigen tijd volstrekte rust nemen en bijgevolg zal zijn taak tijdelijk moeten worden waargenomen. Maatregelen daartoe zullen in de allernaaste dagen worden getroffen, en, naar mij uit goede bron werd verzekerd, zal de minister van oorlog zich met de waarneming belasten. Van een definitief terugtreden van den min. van koloniën is vooralsnog geen sprake. Zijn gezondheidstoestand vergt zulk een maatregel gelukkig niet.

Buitenland.

Transvaal.— De ontsnapping van De Wet uit een ijzeren gordel van 23 kolonnes gesteund door drie blokhuizenlinies, is een zoo schitterend feit van heldenmoed en veldheerstalent dat al de bijzonderheden ervan bekend dienen te worden. De correspondent van de „Times" geeft nogmaals eene zeer belangwekkende beschrijving.

De Engelsche troepen moesten De Wet dooddrukken tegen de van blokhuizen voorziene en sterk bezette spoorlijn van Kroonstad naar Wolvehoek.

Eerst bezetten de Engelschen eene linie van Heilbron tot Reitz, toen boog zich de linkervleugel naar voren en kwam te steunen op de blokhuizenlinie langs de Valsch Rivier. Het omsloten vak was dus zeer klein geworden.

Lord Kitchener leidde de bewegingen van Wolvehoek uit.

De spoorlijn werd behalve door blokhuizen en infanterieposten bewaakt door 4 gepantserde treinen, die onophoudelijk op en neer reden.

Men weet reeds op welke wijze De Wet ontkwam.

Reuters correspondent in het Britsche kamp bij Wolvehoek seint, dat Kitcheners plan om De Wet gevangen te nemen en het gebied tusschen Lindley, Heilbron en Bothapas van vijanden te zuiveren, het grootste werk in den geheelen oorlog is geweest. De troepen, ruim 10,000 man sterk, hielden zoo bewonderenswaardig voeling, dat geen haas onopgemerkt kon blijven, doch De Wet, na krijgsraad gehouden te hebben, splitste zijn geheele macht in drie groepen. De eene zou pogen door de noordelijke, de andere door de zuidelijke linie te breken, hij zelf zou den spoorweg westelijk van Poorderdeel overtrekken. Op den 7en Febr., bij het aanbreken van den dag, werd hevig geweervuur aan den Britschen linkervleugel gehoord, over een afstand van 30 mijlen. Gepantserde treinen verlichtten met zoeklichten het geheele terrein. De vijand had verschillende vergeefsche pogingen gedaan om langs de geheele linie door te breken. Velen werden gewond doch ontsnapten. Hoe De Wet ontsnapt is, is nog niet duidelijk. Steyn was klaarblijkelijk niet binnen de linie.

Volgens de „Daily Telegraph" zijn commandanten Van der Merwe en Van Niekerk gevangengenomen.

In Transvaal zijn twee gevechten geleverd, een te Cijferfontein, waarvan alleen bekend is, dat er 2 officieren sneuvelden, en een te Van Tondershoen, waar de Engelschen 5 dooden en gewonden verloren.

—Alweer gunstige berichten voor de Boeren! 't Eerste is over een succes der Boeren, onder een onbekenden aanvoerder (waarschijnlijk waren het troepen van De Wet), bij Kliprivier, vlak ten zuiden van Joannesburg, waar in langen tijd geen Boer verschenen was.

Reuters correspondent te Pretoria seint hierover het volgende: „Op 12 dezer gingen ongeveer 150 man van de 28e compagnie bereden infanterie op patrouille uit naar Kliprivier ten zuiden van Johannesburg, om te zoeken naar Boeren, die verondersteld werden doorgebroken te zijn na de jongste jacht op De Wet. De troepen omsingelden een hoeve waarin Boeren vermoed werden; een enkele Boer maakte zich uit de voeten. De bereden infanterie zette hem na, reed een nek op en steeg af om een kopje op te klimmen. (Alles voor dien eenen Boer; wel een bewijs hoe zeldzaam tegenwoordig een echte Boer wordt gevangen genomen).

„Onmiddellijk daarna barstte van drie zijden een hevig geweervuur los op de patrouille, die bemerkte in een hinderlaag gevallen te zijn en niet in staat was, iets ter verdediging te doen.

„De acht officieren die bij den troep waren, deden een dappere poging om zich met karabijnen en revolvers staande te houden op den heuvelrug en verdedigden dien, totdat zij overmand werden. Twee hunner werden gedood en velen gewond.

„De bereden infanterie verloor in 't geheel 12 dooden en 48 gewonden.

Kitchener bevestigt het bericht maar verplaatst het tooneel van den strijd naar Suikerboschrand, dat 40 K.M. verder ligt.

Bij dit telegram voegt de Sirdar nog bij:

Den 10en Februari ontmoette een een afdeeling Zuidafrikaansche politie van Waterval Rivier een overmachtigen vijand bij Vantondershoek en werd ze met verlies teruggeslagen

Laatste overwinning. — Op 7 Maart hebben de Engelsche troepen in een hardnekkig gevecht eene geduchte nederlaag geleden. Generaal Methuen en 200 zijner manschappen werden gevangen genomen door De la Rey, die terzelfder tijd 4 kanonnen buitmaakte. 40 Engelschen werden gedood en 8 gewond. Methuen werd gewond. Nauweijks 15 dagen geleden nam generaal De la Rey 500 Engelsche soldaten te Klerksdorp gevangen. Deze tweede overwinning heeft diepen indruk in Europa gemaakt.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

— Brillante manifestacion. — Así merece calificarse el siguiente espontáneo testimonio, que ha brotado de la pluma del Dr. F. A. Rizquez, ilustrado y prominente facultativo de Caracas:

„Decir que la combinación de los hipofosfitos alcalinos con el aceite de hígado de bacalao es buena para el escrofulismo, la tuberculosis, los catarros crónicos, la debilidad del organismo ect. es una redundancia en que no debo insistir.

Más declarar que la Emulsión de Scott realiza el difícil ideal de un preparado farmacéutico estable, bello, odorífero y hasta agradable al gusto, con base de aceite de bacalao, es un acto de justicia que yo no puedo negar á los señores Scott y Bowne."

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana, ilustradas con magníficos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

Advertentien.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1°. Juli 1899 t|m 3 Mei 1900, onder N°. 1668 **K** t|m N°. 1 10000 **K** zal plaats hebben op Donderdag den 3n. April a. s. en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 12den Maart 1902.

De Voorzitter,

A. JESURUN.

ANUNCIO.

Bendementoe di PREENDANAN di PLATA, ORO i DJAMANTA koe tin placa fiá ariba nan na *Spaaren Beleenbank*, esta esnan for di 1 di Juli 1899 té 3 di Mei 1900, bao di No. 1669 **K** té No. 10000 **K**, lo toema lugá dia Huebes 3 di April i dianan koe ta sigi.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes, afin di evita nan bendementoe.

Curaçao, 12 di Maart 1902.

President.

A. JESURUN.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1902.	Philad.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.	Zulia
Vertrekt van New-York	Feb. 22	Mrt 1	Mrt. 8	Mrt. 15	Mrt 22	April 1
Komt aan te San Juan	27		13		27	
Vertrekt van „	28		14		28	
Doet Curaçao aan	Mrt. 2		16		30	
Komt aan te La Guaira	3	8	17	22	31	8
Vertrekt van „	5	9	19	23	April 2	9
Komt aan te Pto. Cabello	6		20		3	
Vertrekt van „	7		21		4	
Komt aan te Curaçao	8	10	22	24	5	10
Vertrekt van „	9	17	23	31	6	17
Doet La Guaira aan	10		24		7	
„ Ponce „		19				19
„ San Juan „	12		26	April 2	9	
Komt aan te New-York	17	25	31	8	14	25

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida	Zulia
Vertrekt van Curaçao	Mrt 3	Mrt. 10	Mrt. 17	Mrt. 24	Mrt. 31	April 7
Komt aan te Maracaibo	4	11	18	25	April 1	8
Vertrekt van „	7	15	21	30	4	12
Komt aan te Curaçao	8	16	22	31	5	13